

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Prudniku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Tomasz Ebel
Protokolant:	st.sekr.sądowy Ewa Mróz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej -----

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2019 r., 5 marca 2019 r.

sprawy

R. N. (N.)

s. F. i T. z domu D.

ur. (...) w P.

oskarżonego o to, że:

1. W dniu 28 listopada 2018r. w P. używając słów powszechnie uznawanych za obraźliwe znieważył interweniującego funkcjonariusza Policji sierżanta sztabowego A. L. (1) podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych

tj. o przestępstwo z art. 226 § 1 kk

2. W dniu 28 listopada 2018r. w P. chwytając i szarpiąc za bluzę umundurowania służbowego naruszył nietykalność cielesną interweniującego funkcjonariusza Policji sierżanta sztabowego A. L. (1) podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych

tj. o przestępstwo z art. 222 § 1 kk

I. uznaje oskarżonego R. N. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie 1 części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 226 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 2 (dwóch) miesięcy ograniczenia wolności;

II. na podstawie art. 34 § 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk nakłada na oskarżonego obowiązek wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie;

III. uznaje oskarżonego R. N. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie 2 części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 222 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 4 (czerech) miesięcy ograniczenia wolności;

IV. na podstawie art. 34 § 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk nakłada na oskarżonego obowiązek wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie;

V. na podstawie art. 85 § 1 i § 2 kk oraz art. 86 § 1 kk za zbiegające się przestępstwa wymierza oskarżonemu łączną karę 5 (pięciu) miesięcy ograniczenia wolności;

VI. na podstawie art. 34 § 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk w zw. z art. 86 § 3 kk nakłada na oskarżonego obowiązek wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie;

VII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. M. O. z Kancelarii Radcy Prawnego w G. kwotę 619,92 zł tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu;

VIII. na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego z obowiązku zapłaty kosztów sądowych, w tym opłaty, obciążając nimi Skarb Państwa w całości.

1.Sygnatura akt II K 847/18

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

28 listopada 2018 r. o godzinie 20.50 funkcjonariusze policji w osobach sierż. szt. A. L. (1) oraz posterunkowego M. P. (1) z polecenia oficera dyżurnego Komendy Powiatowej Policji w P. udali się w rejon sklepu monopolowego przy ul. (...) w P., gdzie zgłoszono awanturę. Po przyjeździe na miejsce funkcjonariusze zastali dwóch nietrzeźwych mężczyzn, znanego im z uprzednich czynności służbowych R. N. oraz A. W. (1), który się następnie stamtąd oddalił. M. P. (1) zaczął legitymować R. N., a A. L. (1) go asekurował. Podczas czynności służbowych R. N. zaczął kierować do A. L. (1) obraźliwe epitety i w pewnym momencie złapał go za umundurowanie i zaczął za nie szarpać. Podczas szarpaniny oskarżony oraz A. L. (1) przewrócili się na ulicę. Przy pomocy M. P. (1) A. L. (1) obezwładnił R. N., któremu założono kajdanki i doprowadzono go do radiowozu. Podczas doprowadzania do radiowozu R. N. nadal kierował do A. L. (1) obraźliwe słowa. R. N. został zatrzymany do wytrzeźwienia w KPP w P..

Dowód: zeznania świadka A. L. – k.53,

zeznania świadka M. P. – k.43,

częściowo zeznania świadka A. W. – k.53-54,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego – k.42,

notatka urzędowa – k.1.

Oskarżony R. N. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Podczas rozprawy zaprzeczył, aby miał znieważać i szarpać za mundur funkcjonariusza policji A. L. (1), potwierdził, że podczas zdarzenia przewrócił się z w/ w funkcjonariuszem na ulicę oraz że wcześniej spożywał alkohol.

Oskarżony R. N., jest kawalerem, ojcem jednego dziecka w wieku 10 lat. Nie ma wyuczonego zawodu (ukończył 5 lub 6 klas szkoły podstawowej), utrzymuje się z prac dorywczych, nie posiada majątku większej wartości. Oskarżony był uprzednio sądownie karany, w tym za czyny z art.222 §1 kk oraz art.226 §1 kk, za które to odbywa karę pozbawienia wolności.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k.42,

dane o karalności – k.15-16,51,52,

dane osobopoznawcze – k.17.

Sąd zważył, co następuje:

Wina i sprawstwo oskarżonego nie budzą wątpliwości.

Dokonując ustaleń faktycznych, Sąd opierał się zeznaniach funkcjonariuszy policji, a częściowo i wyjaśnieniach oskarżonego oraz zeznaniach świadka A. W. (1), w zakresie w jakim nie odbiegają one znacząco od wersji w/w funkcjonariuszy. W ocenie Sądu wskazane wyżej dowody, pozwalają na ustalenie rzeczywistego przebiegu zdarzenia podczas wykonywania czynności służbowych funkcjonariuszy policji z oskarżonym R. N. w dniu 28 listopada 2018 r. w P..

Bezspornym w sprawie jest, że funkcjonariusze policji A. L. (1) oraz M. P. (1) wykonywali wówczas czynności służbowe z R. N.. Byli wówczas na służbie, a na interwencję udali się z polecenia oficera dyżurnego wskutek zgłoszenia awantury w sklepie. Wiedział o tym i sam oskarżony, funkcjonariusze byli umundurowani, przyjechali oznakowanym radiowozem. Oskarżony był podczas interwencji nietrzeźwy (po kilku piwach), co wynika z zeznań świadków (oskarżony odmówił poddania się badaniu na zawartość alkoholu). Poza sporem jest i to, że oskarżony wraz z funkcjonariuszem A. L. (1) przewrócili się wtedy na ulicę.

Z kolei ze zgodnych i spójnych zeznań funkcjonariuszy policji wynika, że podczas legitymowania oskarżonego, tenże zaczął kierować względem funkcjonariusza A. L. (1) słowa powszechnie uznawane za obraźliwe, a w pewnym momencie złapał go za umundurowanie i zaczął szarpać. Stopień agresji oskarżonego był na tyle wysoki, że wraz z w/w funkcjonariuszem upadł na ulicę i dopiero pomoc funkcjonariusza M. P. (1) pozwoliła na jego obezwładnienie i doprowadzenie do radiowozu. Sąd przydał zeznaniom tych świadków walor prawdomówności albowiem w toku postępowania nie ujawniły się żadne okoliczności mogące wskazywać, żeby ci fałszywie obciążali swymi zeznaniami oskarżonego. Na takie okoliczności nie wskazywał i sam oskarżony. W tych okolicznościach trudno zakładać, aby będący na służbie funkcjonariusze policji obezwładniali i zatrzymywali do wytrzeźwienia oskarżonego, gdyby nie mieli ku temu faktycznych podstaw. D

W świetle zeznań funkcjonariuszy policji wyjaśnienia oskarżonego dotyczące przebiegu z nim czynności służbowych jawią się jako wykrętne i kłamliwe, nakierunkowane na uniknięcie odpowiedzialności karnej. Oskarżony zaprzeczył zatem aby kierował do A. L. (1) obraźliwe słowa oraz szarpał go za mundur. Przyznał, że podczas zakładania mu kajdanek upadł na ulicę, ale to z tego powodu że było ślisko. Linia obrony oskarżonego nie zyskała i wsparcia w zeznaniach jego kolegi A. W. (1), który miał być świadkiem zdarzenia. Wskazać należy zatem na fakt nietrzeźwości tegoż świadka w chwili zdarzenia, który sam określił jako podobny do oskarżonego oraz jego zażyłość z R. N.. Ponadto świadek ów miał stać około 2, 3 metrów od funkcjonariuszy, ale nie słyszał o czym z oskarżonym rozmawiają, nie potrafił też określić w jakich okolicznościach doszło do upadku funkcjonariusza z oskarżonym na ulicę, ani dlaczego to funkcjonariusze zajęli się oskarżonym a nie nim samym. Z tych powodów Sąd uznał zatem, że zeznaniami tymi A. W. (1) chciał dopomóc oskarżonemu w celu uniknięcia przez niego odpowiedzialności karnej.

W obliczu tych ustaleń należało przyjąć, że R. N. działając w przypisany mu wyrokiem sposób wypełnił ustawowe znamiona czynu z art.222 §1 kk stanowiącego, że kto narusza nietykalność cielesną funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, podlega karze grzywny, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2 oraz z art.226 §1 kk, który stanowi, że kto znieważa funkcjonariusza publicznego lub osobę do pomocy mu przybraną, podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

Zgodnie z przepisami art.53 kk sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (§ 1); §2 stanowi zaś, że sąd uwzględnia w szczególności

motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Art.58 §1 kk ustanawia przy tym priorytet kar nieizolacyjnych we wszystkich tych wypadkach, w których sąd ma możliwość wyboru rodzaju kary, a przestępstwo jest zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat. W takich wypadkach sąd jest zobowiązany do rozważenia w pierwszej kolejności, czy w danym przypadku nie będzie wystarczające orzeczenie grzywny lub kary ograniczenia wolności. Dopiero, gdy sąd po rozważeniu tych wolnościowych możliwości reakcji na czyn przestępny sprawcy dojdzie do wniosku, że żadna z wymienionych kar ani środek karny nie jest w stanie spełnić założonych celów kary, może sięgnąć po ostatnią z możliwych alternatyw w postaci kary pozbawienia wolności stanowiący środek ostateczny (ultima ratio).

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd orzekł względem oskarżonego za czyn z art.222 §1 kk karę 4 miesięcy ograniczenia wolności, za czyn z art.226 §1 kk - 2 miesięcy ograniczenia wolności oraz karę łączną 5 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na z cel społeczny w wymiarze 30 godzin miesięcznie.

Zdaniem Sądu, przy uwzględnieniu znaczości stopnia zawinienia, jak i stopnia społecznej szkodliwości czynów, kara ta będzie współmierną odpłatą za jego popełnienie. Oceniając stopień winy i społecznej szkodliwości czynów, Sąd wziął pod uwagę katalog okoliczności o tym decydujących, a przede wszystkim to, że do zdarzenia doszło w miejscu publicznym, w centrum miasta, a oskarżony swoją agresję skierował względem funkcjonariusza nie mając ku temu żadnych powodów i spowodował jego upadek na ulicę. Oskarżony był przy tym na tyle agresywny, że należało go obezwładnić, co wymagało interwencji drugiego z funkcjonariuszy. Z pewnością zachowanie oskarżonego determinowane było i spożyciem przez niego przed zdarzeniem alkoholu. Sąd wziął i pod uwagę uprzednią karalność oskarżonego, w tym i za przestępstwa podobne, za które to odbywa karę pozbawienia wolności. Wymierzając oskarżonemu karę łączną Sąd zastosował zasadę asperacji zważając na jedność czasu i miejsca oraz tożsamość osoby pokrzywdzonej.

W związku z ustanowieniem oskarżonemu obrońcy z urzędu Sąd orzekł jak w pkt.VII wyroku.

Orzeczenie o kosztach postępowania uzasadnia treść przepisów prawa cytowanych w pkt. VIII wyroku oraz deklarowana sytuacja majątkowa oskarżonego (odbywanie kary pozbawienia wolności).